

Expedient: 310/23

Expedient de gestió: 2023RCAL...

Número de registre: 2023/...

Recurrent: MACB

Tribut: Taxa pel servei de recollida de residus municipals generats als domicilis

Objecte tributari: Ptge. SiA

Quota: 421,43 €

Data de presentació del recurs: 31/07/2023

El Consell Tributari, reunit en sessió de 20 de desembre de 2023, coneixent del recurs presentat per MACB, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

- 1.- La persona interessada interposa recurs d'alçada contra la resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda de Barcelona mitjançant la qual es desestima la sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts en relació amb tots els rebuts de la taxa pel servei de recollida de residus municipals generats als domicilis (OF 3.18) corresponents als exercicis 2020 i següents.
- 2.- La recurrent al·lega succintament, que la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Catalunya, en sentència de data 30/06/2022 (rec. 1404/2020) va declarar la nul·litat de l'Ordenança Fiscal 3.18, i que, en conseqüència, els pagaments efectuats han de ser qualificats com a ingressos indeguts per falta de cobertura normativa.
- 3.- De la documentació incorporada a l'expedient, els antecedents del mateix i l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda es desprèn la següent relació de fets:
  - A data 9/03/2020 es va publicar al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona (BOPB) l'ordenança fiscal relativa a la taxa pel servei de recollida de residus municipals generats als domicilis (OF 3.18), que va entrar en vigor l'1/07/2020.
  - A data 25/05/2023 la persona interessada presenta sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts.

- A data 12/06/2023 el gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda dicta resolució desestimàtoria de la sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts esmentada anteriorment, que va ser oportunament notificada a la interessada com es desprèn del recurs presentat.
- A data 31/07/2023 la persona interessada interposa recurs d'alçada contra la resolució desestimàtoria del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda.
- Consultada la base de dades de recaptació municipal, tots els rebuts impugnats es troben pagats.

4.- L'Institut Municipal d'Hisenda proposa la desestimació del recurs.

FONAMENTS DE DRET

Previ.- La recurrent va sol·licitar a data 25/05/2023 la devolució dels imports corresponents a la taxa pel servei de recollida de residus municipals generats als domicilis corresponents als anys 2020 “i següents” i que venen liquidats a les respectives factures relatives al subministrament d'aigua. A causa de que la recaptació d'aquesta taxa es fa mitjançant la incorporació del seu import a la factura del servei de subministrament domiciliari d'aigua per part d'Aigües de Barcelona (AGBAR), l'Institut Municipal d'Hisenda no realitza la seva gestió. Això suposa que informàticament no es puguin incorporar els rebuts d'aquesta taxa en l'apartat d'actes impugnats. En conseqüència, apareix identificat el domicili de la contribuent mitjançant la utilització de l'impost sobre béns immobles.

Primer.- No constant a l'expedient la data de notificació de la resolució dictada pel gerent, s'ha d'entendre que el recurs d'alçada ha estat presentat en el termini d'un mes comptat des de l'endemà a la data de la seva notificació, segons l'exigit per l'article 46.1 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual es regula el règim especial del municipi de Barcelona, i l'art. 14.2.c) del RD legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL), en relació amb l'art. 30.4 i 5 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, pel que procedeix l'admissió del recurs.

Segon.- Considerant que la interessada al·lega que la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Catalunya, en sentència de data 30/06/2022 (rec. 1404/2020) va declarar la nul·litat de l'Ordenança Fiscal 3.18 de l'any 2020, i que, en conseqüència, els pagaments efectuats a l'empara de dita normativa han de ser qualificats com a ingressos indeguts per falta de cobertura normativa, s'ha d'assenyalar: en primer lloc, que el nostre ordenament jurídic

només predica efectes davant tercers de les sentències que anul·len disposicions generals en el cas que les esmentades resolucions judicials siguin fermes, circumstància que no concorre en el present cas; i en segon lloc, que els esmentats efectes davant tercers no afecten als actes fermes dictats a l'empara de la normativa anul·lada, excepte disposició expressa en contra del pronunciament judicial anul·ladori, la qual cosa tampoc no realitza la sentència anul·latòria invocada.

Així, l'art. 72.2 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa (LJCA), estableix:

“La anulación de una disposición o acto producirá efectos para todas las personas afectadas. Las sentencias firmes que anulen una disposición general tendrán efectos generales desde el día en que sea publicado su fallo y preceptos anulados en el mismo periódico oficial en que lo hubiera sido la disposición anulada. También se publicarán las sentencias firmes que anulen un acto administrativo que afecte a una pluralidad indeterminada de personas.”

I l'art. 73 de la LJCA disposa:

“Las sentencias firmes que anulen un precepto de una disposición general no afectarán por sí mismas a la eficacia de las sentencias o actos administrativos firmes que lo hayan aplicado antes de que la anulación alcanzara efectos generales, salvo en el caso de que la anulación del precepto supusiera la exclusión o la reducción de las sanciones aún no ejecutadas completamente.”

A la vegada, l'art. 19.2 del TRLRHL ordena:

“Si por resolución judicial firme resultaren anulados o modificados los acuerdos locales o el texto de las ordenanzas fiscales, la entidad local vendrá obligada a adecuar a los términos de la sentencia todas las actuaciones que lleve a cabo con posterioridad a la fecha en que aquélla le sea notificada. Salvo que expresamente lo prohibiera la sentencia, se mantendrán los actos firmes o consentidos dictados al amparo de la ordenanza que posteriormente resulte anulada o modificada.”

D'acord amb l'anterior, el Tribunal Suprem en la seva sentència de 18/05/2016 (ECLI:ES:TS:2016:2198) va establir que:

“Es manifiesto, de la dicción del precepto citado, que la sentencia anulatoria de una ordenanza fiscal puede anular los actos firmes o consentidos dictados al amparo de la ordenanza anulada o modificada.

El único requisito exigible es que la sentencia de modo expreso lo declare y que tal pronunciamiento esté justificado en virtud de su contenido.”

En el mateix sentit, la sentència del mateix Tribunal de 15/11/2022 (ECLI:ES:TS:2022:4333) estableix la següent doctrina jurisprudencial:

*“a) la anulación de una ordenanza –como cualquier disposición general– causa efectos **erga omnes** (desde la publicación en el boletín correspondiente). Obviamente, también para los recurrentes que la impugnaron en la instancia.*

*b) la extensión del fallo a los actos de aplicación consentidos **afecta a las partes**, pues la regla general (art. 73 LJCA) es que las sentencias firmes no afectarán por sí mismas a la eficacia de las sentencias o actos firmes sobre actos de aplicación.*

*c) El contenido extensivo de la sentencia y la **posibilidad de reabrir procedimientos o procesos finalizados** con sentencia firme permitiría, en su caso, promover a los destinatarios de la norma, fueran o no parte en este litigio, la acción de nulidad radical del art. 217 LGT o, en su caso, la revocación del art. 219 LGT o, en fin, las iniciativas impugnatorias previstas en el ordenamiento jurídico para los actos firmes, sin que en este asunto pudiera ser opuesta, por sí misma, esa firmeza como obstáculo para la anulación de tales actos, ni tampoco ser declarados nulos eventuales liquidaciones, ajenas por completo al ámbito objetivo de este recurso.”*

Per tant, tal com es desprèn dels preceptes transcrits i de la jurisprudència del TS, l'anul·lació per sentència ferma d'una ordenança fiscal no afecta, amb caràcter general i de manera automàtica, com pretén la recurrent, als actes fermes i consentits dictats a l'empara de l'ordenança posteriorment anul·lada. Només afectarà els actes fermes si el pronunciament anul·latori així ho indica de manera expressa.

Tercer.- Com ja es va indicar en la resolució que ara es recorre, la mera existència d'una única sentència desfavorable no suposa la declaració de nul·litat de l'Ordenança Fiscal 3.18 reguladora de la taxa de recollida de residus municipals generats en domicilis ja que la sentència 2609/2022, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de 30 de juny de 2020, en la qual empara la recurrent la seva sol·licitud, no és una sentència ferma.

Dita sentència, que no conté un pronunciament exprés sobre la seva aplicabilitat als actes fermes, ha estat recorreguda per l'Ajuntament de Barcelona davant del Tribunal Suprem mitjançant recurs de cassació que ha estat admès a tràmit per Interlocutòria de l'esmentat Tribunal de 28/06/2023 (Roj: ATS 8751/2023 - ECLI:ES:TS:2023:8751A), en la que es fixa també la qüestió casacional sobre la qual s'ha de pronunciar. Aquesta qüestió és la següent:

“Determinar si, según la doctrina del Tribunal Supremo, de acuerdo con los arts. 24.2 y 25 TRLHL, en relación con la tasa de recogida de residuos prevista en el actual art. 20.4.s) TRLHL:

- *Resulta suficiente el informe técnico económico que, para el cálculo de la cuota de la tasa de recogida de residuos municipales, se fundamente en informes que vinculen el valor de dicho servicio con el volumen de agua consumida por los sujetos pasivos.*
- *Resulta válido, como criterio para fijar la tarifa de la tasa, el tipo de contador y el caudal nominal atribuido a cada contrato de suministro.”*

D'altra banda, quant a la suspensió del present recurs sol·licitada per la recurrent, s'ha de dir que la previsió de l'art. 91.1 de la LJCA, que estableix la possibilitat d'execució provisional de la sentència recorreguda durant la preparació del recurs de cassació, no converteix en ferm la sentència recorreguda, ni tan sols a títol provisional, als efectes de la seva possible extensió a tercers a l'empara i en els termes que estableixen els arts. 72.2 i 73 LJCA i art. 19.2 del TRLRHL.

Per tant, no es pot assumir, tal com defensa la recurrent, que actualment existeixi un legítim dret a la devolució dels ingressos realitzats indegudament, i que deriven de liquidacions fermes i consentides. Ni que la solució més lògica i raonable sigui acordar la suspensió de la resolució del present recurs. Per tant, fins que no es produeixi per part del Tribunal Suprem un pronunciament sobre la qüestió casacional plantejada, l'única actuació possible és la desestimació del recurs d'alçada interposat.

Per la qual cosa, i coincidint amb la proposta de l'*Institut Municipal d'Hisenda*,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs d'alçada interposat.